

Naujoji Bulgarijos lietuvių lyderė Justina Kirilova: „Į bendruomenę kiekvieną pakviesiu asmeniškai“

Tryliktuosius veiklos metus skaičiuojanti Bulgarijos lietuvių bendruomenė į naujus metus žengia su nauja pirmininke. Po keleto kadencijų vadovavimo Viktorija Baltutytė-Bacheva vairą perleidžia Justinai Kirilovai.

Justina Mikeliūnaitė

Pasauliolietuvis.lt

Bulgarijoje gyvena daugiau nei 400 lietuvių. Daugiausia – meilės emigrančių. Taip pat yra ir atsikėlusiu verslo, darbo reikalais ar dėl švelnesnio klimato ir pigesnio pragyvenimo. J. Kirilova su šeima į vyro gimtąją Sofiją persikėlė prieš daugiau nei ketverius metus. Per tą laiką išmoko kalbą, greitai rado darbą, susilaukė dviejų vaikučių ir įsitraukė į lietuvių bendruomenės gyvenimą, tačiau sulaukusi pasiūlymo kandidatuoti pirmininko rinkimuose gerokai nustebo ir sutiko tik po ilgų svarstymų.

„Jei ko nors imuosi, darau geriausiai, kaip galiu. Kitaip neverta nė pradėti“, – sako Justina. Vertindama žmonių pasitikėjimą, į pirmininkės poziciją ji žiūri itin atsakingai. Didžiausias siekis – pritraukti daugiau žmonių, pasiūlyti įvairesnių, aktyvesnių veiklų ir užmegzti daugiau asmeninių ryšių, pakalbinti kiekvieną, bandant geriau suprasti Bulgarijos lietuvių poreikius ir ieškant naujų būdų juos atliepti.

Su Justina kalbamės apie jos emigracijos kelionę, bandymą prisijaukinti Bulgariją atsikrausčius per pandemiją, norą išlaikyti kalbą ir kultūrą savo mišrioje šeimoje

ir stipresnės, aktyvesnės, gausesnės bendruomenės viziją.

Vienas pirmųjų Justinos susitikimų su lietuvių bendruomene Sofijoje, kur iškart pasijuto laukiama, priimta.

Į Bulgariją iš Londono persikėlėte su vyru per pandemiją. Kaip sekėsi čia įsikurti, rasti savo vietą?

Kai dėl koronaviruso sukeltos pasaulinės pandemijos Londone, kur susipažinome ir gyvenome beveik penkerius metus, užsidarė viešbučiai ir sustojo darbai, ėmėme svarstyti, ką daryti, kur kraustytis. Tiesą sakant, keltis į vyro gimtinę buvo mano mintis, nes labai mėgstu kalnus.

Atvykome 2020 m. balandį. Tuo metu jau laukiausi pirmagimės. Buvo nelengva, nes dar nemokėjau kalbos, o dėl pandemijos apribojimų niekas negalėjo palydėti

manęs į apžiūras ir gimdymo namus. Dėl kalbos barjero jaučiausi nejaukiai, žmonės bendravo gana grubiai. Daug dalykų teko išmokti pačiai.

Situacijos nepalengvino ir tai, kad, pandemijai atslūgus ir vėl atsidarius viešbučiams, atsiradus galimybei dirbti, vyras kuriam laikui grįžo atgal į Londoną, o aš likau čia viena.

Sunkiausi buvo pirmieji metai. Kol nemokėjau kalbos, jaučiausi lyg suparalyžiuota. Tiesa, labai padėjo uošviai. Bet labai norėjau kuo greičiau išmokti kalbą ir jaustis laisvai, gyventi be pagalbos. Kai pavyko ir jau galėjau laisvai susikalbėti, prisijaukinau Bulgariją ir dabar man čia tikrai gera.

Gan greitai, praėjus keletui mėnesių po gimdymo, pavyko susirasti darbą. Dirbau iš namų ir buvau atsakinga už bendravimą elektroniniu paštu su vienos įvairiose šalyse veikiančios elektroninės parduotuvės klientais. Jie ieškojo lietuviškai kalbančių žmonių, tad mane iš karto priėmė. Gan lanksčios darbo sąlygos leido dirbti ir kartu džiaugtis pirmagime dukra.

Kraustytis į vyro gimtinę iš Londono buvo Justinos mintis. Lietuvaitei labai patinka kalnai | Asmeninio archyvo nuotr.

Atvykusi ne tik stengeisi kuo greičiau įsilieti į Bulgarijos visuomenę, bet ir beveik iškart išitraukei į lietuvių bendruomenę, dalyvavai susitikimuose,

renginiuose. Kodėl Tau tai buvo svarbu?

Nuo pirmųjų atvykimo dienų, kai užsidarėm namuose dėl karantino, vyras pergyveno, kad man gali būti sunku čia pritapti, išbūti be bendravimo lietuviškai, todėl ėmė ieškoti lietuvių ir feisbuke aptiko lietuvių Bulgarijoje grupę. Prisijungiau ir parašiau, kad neseniai atvykome ir mielai susipažinčiau su tautiečiais. Netrukus sulaukiau žinutės ir kvietimo į artimiausią bendruomenės renginį.

Jau nuo pirmojo susitikimo pasijutau laukiama, šiltai, draugiškai priimta. Taip pat man buvo svarbu įsitraukti į bendruomenę dėl vaikų, kad jie mokytųsi lietuvių kalbos, suprastų mūsų tradicijas, prigimtį, žinotų, iš kur esam kilę, neapsiribotų bulgariškomis tradicijomis.

Net vestuves, kurias Bulgarijoje iškėlėme dar prieš čia atsikraustydami, organizavome sujungdami ir lietuviškas, ir bulgariškas tradicijas.

Lietuvių bendruomenė Bulgarijoje leidžia pajusti, kad bent maža dalelė Lietuvos

yra su tavim | Asmeninio archyvo nuotr.

Bendruomenės renginiuose paskutinius keletą metų esi aktyvi dalyvė. Tačiau kai visuotiniame susirinkime spalį buvusi pirmininkė Viktorija paskelbė, kad traukiasi iš pareigų, o tarp pasiūlytų kandidatų tęsti darbus išgirdai ir savo pavardę, gerokai nustebai. Kodėl?

Išties, išgirdusi savo vardą per susirinkimą, kai pirmininkė ir kiti tarybos nariai išsakė savo pasiūlymus dėl galimų kandidatų, pirmiausia pamaniau, kad kalbama apie mano bendravarde, kitą Justiną. Supratusi, kad turi omenyje mane, vos nepaspringau arbata.

Netikėjau, kad galiu susitvarkyti su šiomis pareigomis, atrodė, kad dar per mažai laiko čia esu, todėl iš pradžių griežtai atsisakiau. Tačiau susitikusi asmeniškai su ilgamete ir viena aktyviausių bendruomenės narių, Lietuvos garbės konsulo Bulgarijoje Racho Ribarov'o padėjėja Vilma Paškūnaite-Aleksandrova, pajutusi jos pasitikėjimą manimi ir raminančius žodžius, pasvarsčiusi nutariau pasiūlymo neatmesti. Tačiau nuoširdžiai tikėjau, kad daugiau balsų surinks ir rinkimus laimės kita kandidatė – turinti daugiau patirties bendruomenėje ir puikių idėjų.

Pirmininko rinkimai vyko elektroniniu būdu, žmonės galėjo balsuoti savaite, tad net primiršau juos. Gavus laišką, kad laimėjau, šokas ištiko antrąkart. Esu dėkinga už pasitikėjimą ir norisi, kad žmonės džiaugtųsi savo pasirinkimu, nenusiviltų manimi. Tikrai nuoširdžiai gilinuosi į visą informaciją, dalinuosi svarbiomis iniciatyvomis su bendruomenės nariais, pradėjome planuoti kitų metų renginius.

Šiuo metu esu motinystės atostogose, tad galiu pamažu susipažinti su visais darbais, organizuoti renginius, paskambinti kitiems nariams pasitarti ar patikslinti informaciją. Susiklostė palankios aplinkybės imtis šių pareigų.

Per mažiau nei penkerius metus Bulgarijoje Justina Kirilova išmoko kalbą, pamilo šalį ir susilaukė dviejų atžalų | Asmeninio archyvo nuotr.

Ar bendruomenės nariai gali tikėtis ko nors naujo? Su kokia vizija ir tikslais ateini vadovauti?

Per pirmus mėnesius, kuriuos einu naujas pareigas, dar tik apšylu kojas. Gauname

daug informacijos, su kuria reikia susipažinti. Dar prieš rinkimus su kita kandidate, pirmininkės padėjėja tapusia Aiste Sabaliauskaite-Tsachev, aptarėme idėjas, kurias norėtume įgyvendinti kartu.

Bandysime įtraukti daugiau žmonių į bendruomenę ir paskatinti jų aktyvumą. Bulgarijoje šiuo metu gyvena daugiau nei 400 lietuvių, o prie bendruomenės prisijungę vos kelios dešimtys nuolatinių narių. Norisi aktyvesnių veiklų, ne tik bendravimo prie vaišių stalo. Mėginsime pasiūlyti žygių kalnuose, plaukti baidarėmis, bendrų ekskursijų. Norisi ko nors įdomesnio, įvairesnio. Žinoma, tam prireiks laiko.

Taip pat norėtume įkurti mamų klubą ir po Naujųjų pradėti organizuoti susitikimus internetu ir gyvai, veiklas vaikams, kad drauge kepdami blynus, gamindami Užgavėnių kaukes, skaitydami ar vartydami knygeles bendrautų lietuviškai, kad draugautų su mūsų kalba. Ir mamoms svarbu pasidalinti patirtimis, patarimais, kaip skatinti kalbą buityje.

Labai norėtusi, kad vaikai jei ne laisvai kalbėtų lietuviškai, tai bent susikalbėtų su šeima Lietuvoje. O gal net patys ateity nuspręstų gyventi Lietuvoje. Labai tuo džiaugčiausi.

Planuojama daugiau renginių organizuoti ne sostinėje. Joninės grįš į Slavyani kaimą, kur gyvena būrys lietuvių ir ši šventė vyko ne vienerius metus | Asmeninio archyvo nuotr.

Kokie didžiausi iššūkiai kyla auginant, stiprinant bendruomenę?

Didžiausias iššūkis – menkas narių aktyvumas, mažai norinčių įsitraukti į bendruomenę. Bandome suprasti, kokios to priežastys, ir pasiūlyti įvairesnių veiklų ir gyvai, ir internetu. Pavyzdžiui, surengiau Helovino nuotraukų konkursą. Taip pat norisi suburti mamas. Tariamės, diskutuojam ir ieškome būdų, kaip sudominti skirtingų interesų grupių žmones. Matysime, kas veikia labiausiai. Tam ir skirsime daugiausia dėmesio.

Sunkiau į bendruomenės veiklas įsitraukia toliau nuo Sofijos gyvenantys žmonės. Tad jau kitais metais numatėme daugiau renginių kituose miestuose. Taip pat kviesime organizuoti ekskursijas ir supažindinti tautiečius su įdomiomis vietomis savo regione, dalintis rekomendacijomis. Bandysime organizuoti keliones autobusu. Keisime renginių formatus ir vietas, kad nevyktų viskas tik sostinėje. Net ir mums, gyvenantiems čia, visai norisi pakeisti aplinką. Joninės grąžinsime į

Slavyani kaimą Šiaurės vakarų Bulgarijoje ir pratęsimė gražią tradiciją. Per Velykas rinksimės Plovdive.

Labai mėgstu bendrauti, o dabar turėsiu dar vieną priežastį keliaudama po šalį pakviesti kavos ar pietų kitur gyvenančius lietuvius, pabendrauti asmeniškai. Gal ne visi drąsūs imtis iniciatyvos, parašyti grupėje, siūlyti susitikti. Aš greitai randu bendrą kalbą su skirtingais žmonėmis, bandau suprasti juos. Kadangi esame svetimoje šalyje, norisi daugiau bendrauti su lietuviais. Anksčiau net pati keliaudama po kitus miestus nedrįsdavau parašyti nepažįstamiems lietuviams, o kaip pirmininkė tą darysiu užtikrinčiau, drąsiau.

Naujoji Bulgarijos lietuvių bendruomenės pirmininkė žada daugiau aktyvių veiklų ir kelionių kartu | Asmeninio archyvo nuotr.

O ką pasakytum žmonėms, kurie gyvena Bulgarijoje ar kitoje šalyje ir nesijungia į bendruomenės veiklas, kodėl verta ateiti, įsitraukti? Ką bendruomenė duoda?

Gyvenant svetimoje šalyje bendruomenė neleidžia atitrūkti, padeda vaikus

supažindinti su tradicijomis ir mums patiems neleidžia pamiršti, iš kur yra mūsų šaknys. Gyvenant Bulgarijoje, švenčiant vietines šventes labai norisi ir savų tradicijų – pašokinėti per laužą per Jonines, susiburti per Užgavėnes, sugiedoti himną per Valstybės dieną. Nors ir nedaug mūsų susirenka, ta bendrystė padeda pajusti, kad maža dalelė Lietuvos yra su tavimi.

O pakviesti į bendruomenę norėčiau kiekvieną asmeniškai: pasikalbėti, sužinoti priežastį, kodėl neprisijungia ir ką galėčiau dėl jų padaryti. Kiekvienas žmogus turi savų priežasčių prisijungti prie bendruomenės veiklų ar atvirkščiai, laikytis atokiau. Tik jas žinant ir suprantant galima rasti sprendimą. Tad esu nusiteikusi pirmiausia ieškoti giluminių priežasčių.

Sunkiausi Justinai buvo pirmieji metai Bulgarijoje, bet kuo toliau, tuo geriau sekėsi pritapti naujojoje šalyje | Asmeninio archyvo nuotr.

Kaip apibūdintum savo ryšį su Lietuva šiandien?

Gaila, kad dėl rimtų priežasčių (sudėtingų nėštumų, sveikatos problemų) per tuos ketverius metus tik kartą buvau parskridusi į Lietuvą. Tikrai ne dėl to, kad

nenorėčiau. Tačiau mama buvo atvykusi aplankyti anūkų, kasdien su ja kalbamės telefonu. Ir su kitais šeimos nariais bendraujame bent kartą per savaitę. Iš Olandijos atskrenda brolis. Labai gaila, kad vis dar nėra tiesioginių skrydžių iš Sofijos į Lietuvą.

Mūsų namuose nuo ryto iki vakaro įjungta lietuviška televizija. Vaikams leidžiu tik lietuviškus filmukus.

Jau pasiilgau pačios šalies. Viena kalbėti telefonu ar internetu, kita – bendrauti gyvai. Labai pasiilgau gimtinės, norisi aplankyti vietą, kur užaugau, kur mano lankstyta, norisi ir su vaikais ten pabūti, pasivaikščioti, pažaisti. Pasiilgau pačios žolės, gamtos, ežerų.

Ačiū už pokalbį.

Projektas „Pasaulio Lietuva.“

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nekeisti straipsnio pavadinimo, nurodyti informacijos šaltinį, autorių ir projekto pavadinimą.

MEDIJŲ RĖMIMO FONDAS

2025 M. SUTEIKĖ 4 TŪKST.
EURŲ PARAMĄ PLB PROJEKTUI
„PASAULIO LIETUVA“